

DORSSZEM JANKÓ

Uj emberek. Neményi Ambrus.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Új emberek.

Neményi Ambrus.

A kis Makabeus.

Unsere Leut szülötte — unsere Lloyd fia.

S fegyvere mégis a †. Sub hoc signo csatáz és győz.

Hogy e kereszt zsidó csillagokból van öszserőva, ez ép úgy születési hiba, mint a hogy szerzett virtus.

Ha egy leheletre fú is meleget és hideget: ezt úgy köll érteni, hogy egy azon cikkében lelkesítjótékonyságra és adópréselőink erejében megfagyasztja a vért.

Épít és ront. E kicsi ember nagy botja mesztergerendája a fővárosi szegény ember lakásának. S ugyan ezzel a bottal rontotta le az adókiivetési és adóbehajtási rendszer pókjainak sötét hálózátát.

Maga a kétlakiság fényüzését élvezi. Bűn volna, ha erénynyé nem szűrné le ezt is az ő sztergő szellemének vegyi műhelyében: zsidó vért a kereszténység eszméjével forralgatja; német tollával magyarán ír. A szászok hazug schmerzschreiját úgy tul nem harsogta még senki, mint tette Neményi a németiségnek legelterjedtebb közlönyében, a »Gartenlaube«-ban. »Das moderne Ungarn« czimű könyve által meg azt bizonyította be, hogy »dort weit hinten in der Magyarei« sokkal több jóra való dolog történik, mint a mennyiről a német filozofia álmodik. Könyvét ép az eszlári járvány alatt adta ki. Ez azt mutatja, hogy rossz zsidó, mert nem tud spekulálni; s hogy jó magyar, mert hiszi e nép jövőjét.

Hogy még egy fényüzését emlitem: irt egy szellemes essayt Rabelaisról, amelyet nem vett meg senki. Maga irta, maga olvasta. Elég-tételére szolgálhat azonban, hogy közönségének vonzó könyvet adott a kezébe, s hogy könyve számára kitűnő olvasót nyert.

Mind e jó tulajdonsága elég arra, hogy ellenfelei elítéljék. Nyilván föl is fogják támasztani ellene a Pantagruel szörnyetegeit.

De azért annak, aki a budapesti lakásszükségről elméket elfoglaló s szíveket megható könyvet irt; annak, aki a szerte áradó szenvedélyeket logikai szükségek medrébe tudja terelni:

a házépítőnek és folyó szabályozónak jutni fog az ország házában egy szék.

Ha bő találna is lenni: a kis Neményi teljesen ki fogja azt tölteni.

Kolozsvári dolgok.

— A »Gazeta Transilvaniei« sürgőnyei. —

Kolozsvár, május 10. Hallatlan, szörnyű elnyomatás megy itt véghez! A magyar zsarnokság példátlan orgiákat ül! Nehány román ifju egy hazafias lakomát rendezett, melyen a negyvennyolczas fölkelés emlékére puliszkát szándékozott enni. Semmi mást, mint puliszkát. Minden politikai czélzat, minden hátsó gondolat nélkül. S a magyar ifjuság ezt sem akarta megtűrni! Odagyült a korcsmába és betyáros kihívással — míg a románok benn a teremben puliszkáztak — az udvaron letelepedve, tömegesen kolozsvári káposztát rendelt magának. Erre föllázadt a románok vére. Egy lelkes ifju felugrott az asztalra és Hóra és Kloszka, Dobra és Janku hamvaira megesküdtött, hogy kolozsvári káposztát enni soha nem fog.

Kolozsvár, május 11. Az ingerültség nem csillapodott le. A románok nem hagyhatták a sértést abban. Megtorlást kerestek és ma egy mamaliga-lakomát rendeztek, melyre a »Gazeta Transilvaniei« szerkesztőségéből következő sürgöny érkezett: »Üdvözljük a kolozsvári mamaligát és lelkes hőseit. Egész Románia önökre tekint és jó étvágyat kíván! — Mire Szilassiu tanár indítványára ezt válaszoltuk: »Mig kukoricza terem e földön, Deczebál és Traján unokái naponként két kilo puliszkával tanusítandják a mamaliga erejét és hűségeiket Románia iránt.«

Kolozsvár, május 13. A tegnapi események délelőtt, a borus ég miatt, árnyékukat nem vethették előre; de ma este az ég kitisztulván, ez is megtörtént. A magyar ifjuság körében sötét elkeseredés uralkodik, kivált mivel a románok tüntetőleg a piacon nagyobb mennyiségű kukoriczát vásároltak. A vad mongolfiak haragja első sorban Szilassiu tanár ellen irányult, mint a hirtelt távirat fogalmazója ellen és megfogadták, hogy először fejét veszik, aztán szívet metszik ki és végül véréből hurkát készíttetnek a hentesnél. Szegény Szilassiu! Mi lesz belőled holnap? Ma élsz, holnap hull; ma valami, holnap nulla! Ohulu, jajulu!

Kolozsvár, május 14. A válság véget ért, egyelőre vér nélkül. Harci dalunkat némán ordítjuk:

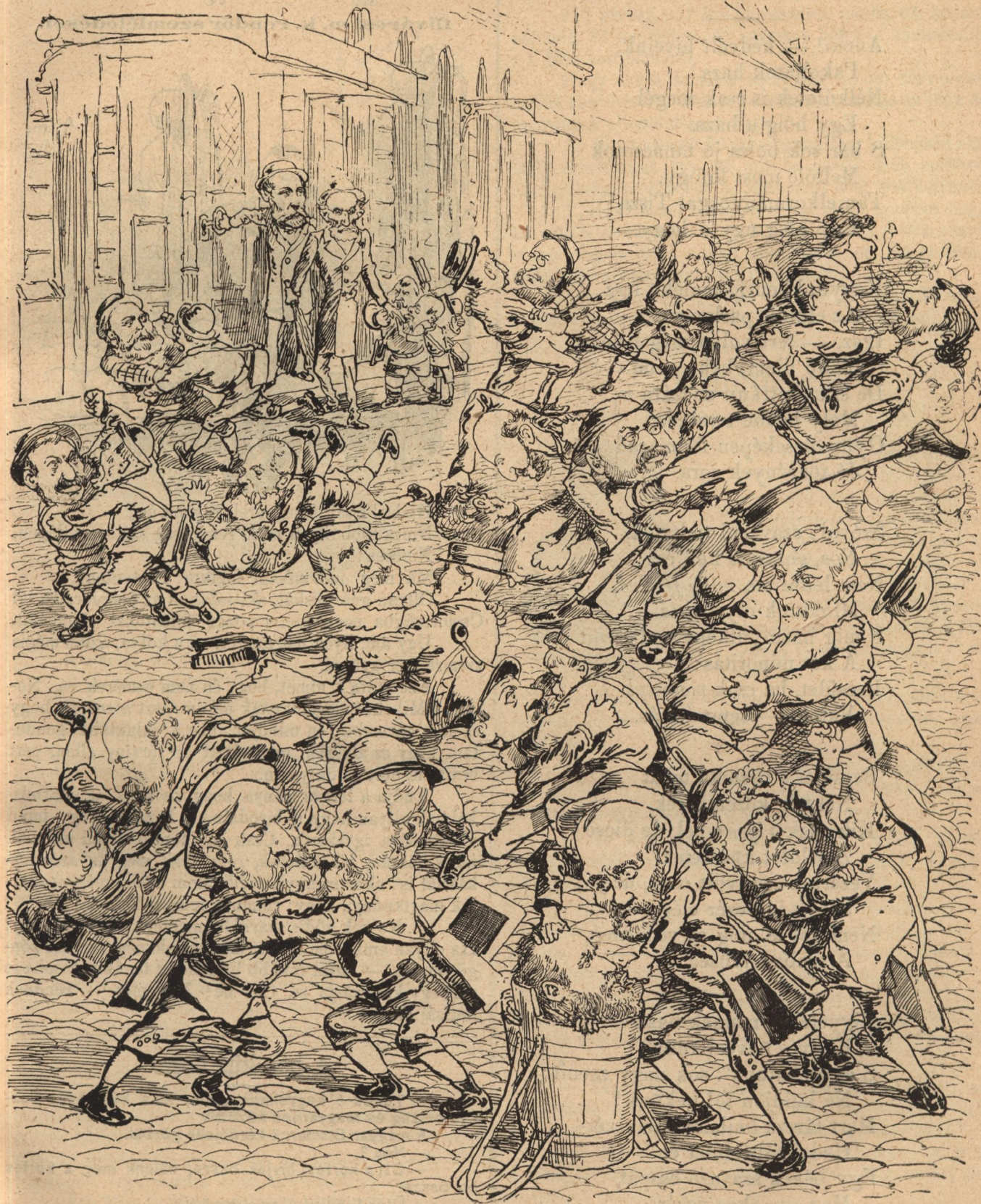
Villámlott a zsendicze

Hozzá rugott cibere!

Szilassiu nem ölték meg, de a nála jelentkezett küldöttségnek meg kellett esküdni, hogy ezentúl a következő menut eszi végig: — hétfő: gulyásos; kedd: pörkölt; szerda: kolozsvári káposzta; csütörtök: turós csusza; péntek: halászlé; szombat: székel gulyásos; vasárnap: töltött káposzta. Puliszkát csak ebédre, mamaligát csak vacsorára szabad ennie. Így vagyunk mi szegény románok elnyomva! Szent Oroszország, szánj meg minket!

ISKOLA ZÁRTAKOR.

Tanító bácsi. Aztán, fiuk, hazamenet és otthon jól viseljétek magatokat!
Fiuk. Igenis, tanító bácsi! (Mind hajba kapnak.)

Trónbeszéd.

ADDIO! — kedvelt hiveink,
 Pakoljatok haza!
 Nélkületek is csak megél
 Egy hóig a haza.
 S bár sok böles jó tanácsotok
 Mellőle most kifogy,
 Tán elkormányozgat Tisza
 Egy hóig úgy a hogy.

Kegyünkben jó emlékü lesz
 Az elmúlt parlament:
 Igaz, — fért volna még belé
 Több illem, béke, rend.
 De száz botrány daczára is,
 Mely benne tombola,
 Gyümölcseképen fönmarad
 Jó törvények sora.

Szóval: szavazni tudtatok,
 Nos, ehhez is kell ész;
 Nem lenni ma *nagy férfivá*,
 Minálunk oly nehéz.
 S mig házinyulként szül *zsenit*
 A két minoritás:
 Becsület, ha *csak mameluk*
 Valaki — semmi más.

Becsület s tisztelet tehát
 Nektek, közemberek,
 Kik csak *igen*-nel, de dicső
 Zászlóért küzdtetek.
 Vezértek egy volt csak, de jó;
 S egy jó vezér elég —
 Nem dől le, mig ez védi meg,
 A szabadelvűség.

Vigyétek a népnek haza
 Kegyes üdvözetünk'
 S egy óhajunk': sok nagy zsenit
 Ne küldjön föl nekünk!
 Mert tárcza-hajhász pártvezér-
 Hadaknál többet ér
 Egy békén szavazó csapat,
 Meg *egy okos vezér*.

MIHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Hiába! Csak fenegyerek vagyok én!
 Nincs több ilyen m. k. rendőrség széles e világon.
 Nincsen!
 Má meg *anármiskát* fogtam! Eleventen!
 Ollyan anármiskát, aki valahun az óperencián túl
 Csejországba negyvenezer pöngő forintokat elsinkófat.
 Ugy ám, ilyen nagyot tett az a kutya, aztán mégis
 szemre mer gyünni.

Azt tudta a nímét, hogy én nem esmérek rá. No-
 iszen! Mihelest megmutatták nekem, oszt aszonták, hogy
 ez az a gazember, én mindjár abba a minutába gondú-
 tam, hogy ez alyigha nem vétett az törvény ellen, oszt
 bevitem őtet az dutyiban.

Tudja a férges fránya, hogy azoknak az anármis-
 káknak ollyan nagy a bizodalomuk hozzám, hogy mind
 Pestbudára igyekszik. Csak az idevaló czibil uraknak
 nincs hozzám bizodalomuk, rosszabbak még az anármis-
 káknál is; akár mennyit prédikálom nekik, még se akar-
 ják megtanúnyi, hogy: röndnek muszáj lönni.

... No vak kódis, mars! ha mondom. Ne kunyerálj!
 Ha ollyan ember be tudott mönni, aki negyvenezer pön-
 gőt lopott, — antul inkább bemehetsz te, akinek soha se
 volt egy krajczárja se. Czo be! Mér mer — röndnek
 muszáj lönni.

A ház küszöbén.

— Tudod-é? kegyelmes uram, mi a különbség Spa-
 nyolország és Magyarhon között?
 A magyar Bismarck kérdőjellel görbül.
 — Nos?
 — Ott a kortest hívják össze, nálunk meg a kortes
 hiv össze.
 — Ütök! (Főlemeli az esernyőjét.)
 B. W. M. (elszalad.)

A vasuti pénztárnál.

S. Dárius. Kérek egy utijegyet Sutyomberekbe.
Pénztárnok. Parancsol retourjegyet is?
S. Dárius. Hogy tudjam én azt már most?

Országgyűlési zárszámadás.

— Elnöki bucsuzó. —

Tisztelt Ház!

Amidőn a t. Házat ezennel elbucsuztatom, bátor leszek a lefolyt három év eseményeiről pár szóval megemlékezni.

Sok tekintetben fájdalmas volt reánk nézve az elmúlt országgyűlési időszak.

Huszonnyolcz holt képviselőt kísértünk el a sirjához, nem is szólva azokról, akiket élve temettünk el.

De érték bennünket egyéb csapások is: Zay Adolf zajgásai, Orbán Szélbálázs, Steinacker Disgustav, Simonyi a rettenetes Iván beszédei, és Szalay Imre köztársasági műborász ur közbeszólásai.

Tisztelt kollegánk, Rum kerületének képviselője, fájdalom, még folyton szenved súlyos elmezavarában; az orvosi parere szerint egyre zoologikus látásai vannak, s a zsidót például hol pióczának, hol farkasnak nézi, ami legerősebb criteriuma a furor antisemiticusnak.

A t. Ház férfias megadással türté mindezen csapásokat. Fogadják ezért elismerésemet és köszönetemet.

A Ház tevékenysége a lefolyt időszakban jelentékeny volt:

112 párbaj, 227 kisebb összekocczanás, 34 hirlapi polémia, 23 minősített, 89 egyszerű botrány tanuskodik a t. Ház szorgalmáról.

Hogy ennek daczára ráért egy csomó törvényjavaslat elintézésére, őszinte bámulatra ragadja az idők és események elfogulatlan tanuját.

Az új törvények közül megemlítem különösen azt, mely elhatározza egy 15 milliós elnöki szék építését, amely elnöki szék körül a parlament is el lesz helyezve.

T. Ház! Ezzel bezárom a mai ülést, remélve, hogy ha nem is mindnyájukat, de legalább a Ház jobbik részét viszont fogom látni a jövő országgyűlésen. Ha az elmaradtabbak elmaradnak, azt nem bánom.

A viszontlátásra tehát uraim! A viszontlátásra!
(Elnök a meghatottságtól sirva fakad. Lelkes éljenzés.)

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

— Könnyű henczegni az oláj, tót, horvát, rác, szász és rozsnnyák atyafiaknak és toldán-tán tolján tolni madjaroknak is a Fioméba. Lennék csak ük ed kicsikét t. cz. zsidók, homor elmene nekik a kedv a Dákoromániátul, Alldeuschlandtul és Iredentárul és lennének mind igoz magyar hozofiak!

— Todom már, az Orban Balázs oraság mért nem hosznál az ü baron titolos. Hiszen a nevében már bent van.

— Miotánd bene vadjok a névjátékban, eszibe jótja nekem, hojd a volt elnök, o Péchy oraság, otóbbi időbe lette a híres onglius álomferfió, a sár Tomas.

— No még egyet! Ha a Gustav Freytag lehetne baron, a mienk Szontág Polink mér ne lehesse edj ecelencz, annál is inkább, mert már régótátul óta az.

— Tonálkozom magamat a her fűn Ewssházy orasággal és dicsekszi magát hojd ü még mindétig dőhős ontesemita. Mondom rá neki: »En is mindetig dőhőseben vadjok ontechamerita.« Magyarázatot, Salamon!« dürgi rám horogosan a herr fűn Ewssházy. »Nü?« kiáltok én. »Oraság nem szenvedheti a jerekeket a Semtül, én meg nem szeretem a jerekeket a Chámtul. Vadjonk kvitt!«

— Edpár ojság horogodja azon rajta, hoid izraelitók adják pénzt válószításra. Foresa! Hát izraelitóknak nem szabad dldozni nemzeti és olkotmángyos czélokra?

— Asztrákok irigylik Magyarországtul az üvé egészséges kohnstitoczió. Szja, ez ozért van, mivel mi tortottunk mindig diaeta.

AZ ÚJ EXCELLENCZIÁS UR.

P. K. L. Pöh, nekem nem is köllene olyan titkos kitöntötés! Én akarom, hogy ha én kapom egy kitöntötést, tudjon az egész világ.

Márton gazda. De kár azért a régi jó tekintetes urért!

Búcsu beszéd.

— Tartotta T—a K—n. —

Hú mamelukjaim!

Nincsenek itt azon pyramisok, melyeknek tetejéről évezredek tekintettek le Bonaparte haderejére — de szerényebbek lévén kivánságaink, megelégedhetünk azzal,

hogy e miniszerelnöki palota falairól kilencz éves kormánykodásom tekint le mindnyájunkra. (Éljen!)

És őszintén szólva: nem minden megelégedés nélkül pillanthatunk vissza ezen időszakra. Mert habár a Zagyvapártot nem ettük meg teljesen, azon nemzetgazdasági elvből indulván ki, hogy több nap mint kolbász — hagytunk valamit a jövő országgyűlésnek is. A szélbal-

nál azon, talán eszéyesnek nevezhető eljárást követtük, hogy nem magunk ettük meg a pártnak két fractio-roszlánát, hanem felfalattuk őket egymással, aminek következtében a jövő ülés-szak elején, remélhetőleg mindakettőnek utolsó fark-maradványát fogom a Ház asztalára tehetni. (Helyes!)

Horvátországból folyton kedvezőtlen hírek érkeznek szeretve tisztelt Stárcevic barátunk egészségi állapotáról és legkisebb reményünk sem lehet, hogy nagyzási hóbortjából valaha ki fog józanodni. Még világos perceiben is annyira uralkodik rajta nagy-horvát rögeszméje, hogy minap egy rostélyost Éjszak-Amerikának nézve — mikor megette volna, azt állította, hogy Éjszak-Amerikát bekebelezte. A legf. trónbeszédben alkalmaztam a szánalomra méltó beteg nyakába egy hideg zuhanyt, de azt hiszem, hogy őt már csak az ostromállapotos kényszer-zubbonyka tarthatná féken.

Az új országháznak fölépítését sürgetősnek már azért is tartom, mert benne journalisták karzatára külön feljárással lehetővé jutni — a folyosókon többé »egyének« és »urak« nem fognak összekeverődhetni.

Hogy a finanziaíkról is szóljak: a magyar gentry viszonyainak rendezését nagyban hátra segítették a képviselő-választások, melyek költségeit csak ő viselte — míg a zsidóság egy garast se költött rá s ezzel is gyarapodott. Most feltámad zsidó polgártársainkban az ambíció, hogy mért ne vegyenek ők is részt az alkotmányos kiadásokban? — és megeresztenek 200,000 frtot. De imé, mi történik? Vajjon örül-e a gentry, hogy a zsidóság is kezdi magát ruinálni, vagy pedig elismeréssel fogadja, hogy a költségek egy részét leveszi a válláról? Nem — a gentry meg van sértve, hogy miképen merészkedik a zsidóság oly térre lépni, mely az ő kizárólagos jussa. Czigány, bor, kártya, választás nem zsidónak való. A zsidó maradjon otthon — gyűjtsön és gyarapodjék. Ez a mestersége.

Kedves barátim! Én ellenkező nézetben vagyok. Én nem bánom, ha a zsidó kezdi magát egészen magyar embernek érezni.

Végül még csak egy szót egészségünkről. Kilencz évi folytonos, szakadatlan fennállás: gyarló egészségről nem tanuskodik.

És most isten veletek, szeretett hiveim! Nem kívánom tőletek, hogy elléptessetek előttem és kormánypárti mozdulatokban produkáljátok magatokat. Tudom, jól be vagytok gyakorolva. Szagoltatok puskaport és nem szaladtatok át — sehova sem.

Induljatok a csatába, honnan négyszáz urnának torka halállal fenyeget.

De ne ijedjete meg, nem minden ellenzéki *golyhó* talál.

Ohajtom, hogy közületek:

Vajha az az urna
Senkit ki ne turna!

(Viharos éljen.)

Pál dala.

— Sontaghinetto. —

Hogy is levék én excellenciás?
Belső titkos tanácsos mint levék én?
Ki éltem, czimet nem hajhászva, békén.
Nem én vagyok benn' — esküszöm! — hibás.

Tiszám, te tetted ezt és senki más!
Ő mért? Hisz ellened mit sem tevék én!
Csöndben ülék a ház elnöki székén
Alelnökölve, hogyha sirt Tamás.

De mit te tész, — van téve okosan.
Legyen tehát úgy a mint te akartad.
Ám most tanácslom belső titkosan:

Ha már ez egy nyügöt nyakamba varrtad,
Többé te engem meg ne rendjelezz,
Mert még biz' ellenzékivé teszesz.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Koroghy Bendő olvassa a lapokban, hogy új ötvenesek járnak. Tünődve fordul hozzám: »Nini«, ugymond, »hát volt régi ötvenes is?«

— Hónap elején *arisztokrata* vagyok. Hónap közepén *demokrata*, kezét szorítva Icziggel, szabóval, suszterrel, czáklennel és házmesterrel. Hónap végén meg *anarkistának* csapok fel és az maradok addig, amíg csak dühöng a nihilizmus bugyellárisom rejtett üregeiben.

— Sokszor elspekulálództam én azon, milyen gyöngy dolgom volna, ha beválasztanának képviselőnek. Pertuba jönnék a ministerekkel. Egy kis lompos ferblin leemelném Trefort Gusztitól a szigorlatokat, Kemény Gabitól meg néhány potyajegyet a hazarándulásra.

— Mikor a negyedik »pár óder unpár-«-t vesztettem el, a kucséber fejéhez vágtam a — hazafiatlanság vádját.

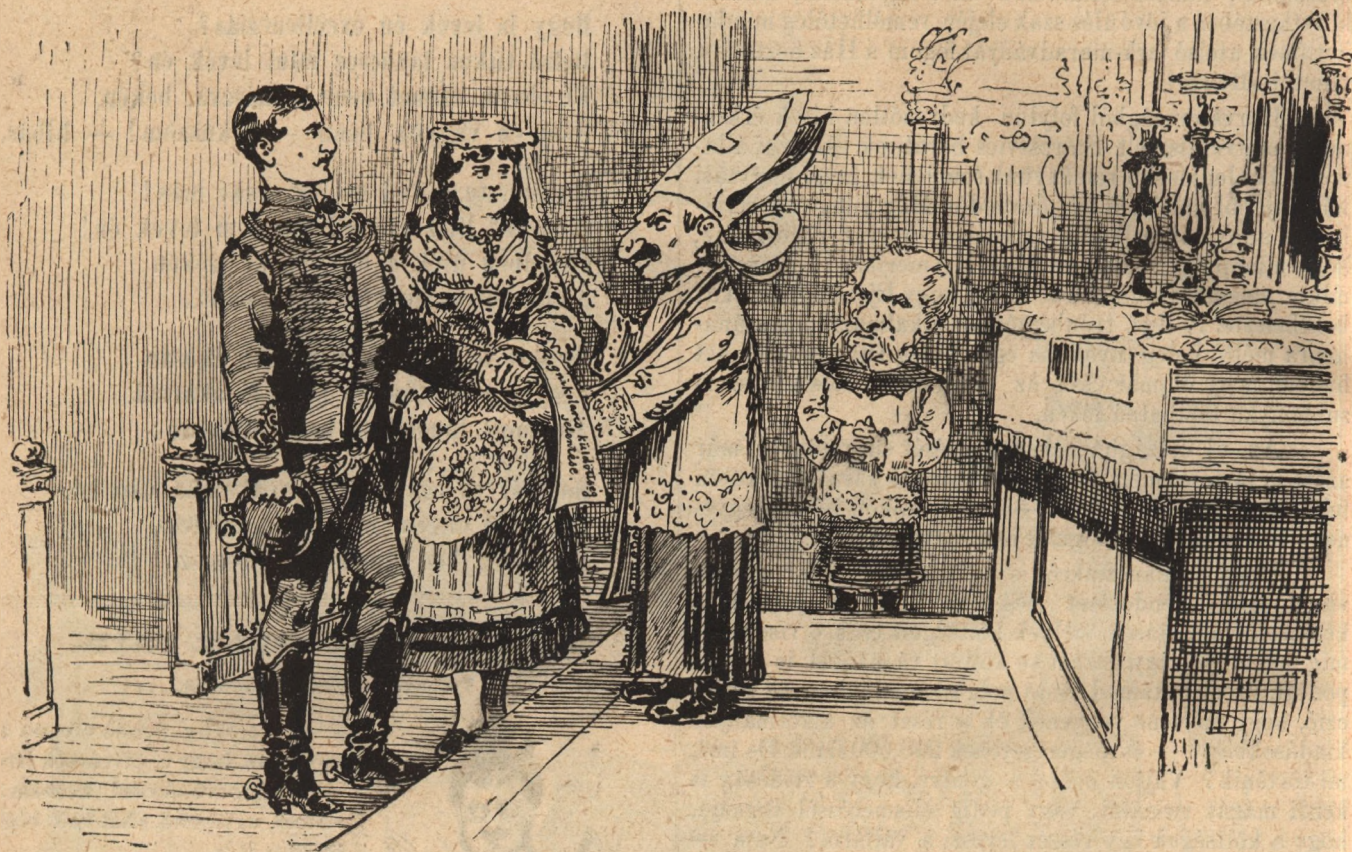
— Dani bátyám föllépett Bukován. Haza kell menni korteskodni. Mielőtt elhagynám az univerzitást, megesketem a Leitner kisdékánt, hogy nem ád ez esztendőben szigorlati terminust.

— Egy ebédet raktam a totalizátorbe és riktig nyertem az óralánczom számára egy félévi kamat-prolongációt.

— Nagyon oda kívánkozik Dákó Pista a rumuny urak hátára, a rumuny hölgyeknek meg a *keblire*. Egy fátával máris *regényes* viszonyt szőtt A Dákó-román jövője tehát biztos.

Matrimonium morganaticum.

(A referendissimus bal kézre adja össze Fiumét a magyarral.)

Apró hírek.

☞ **Annak az erdélyi »román«-nak** nem ártana egy kissé erősebb *kötés*.

* * *

* **Az az ó-hitű kalendárium**, úgy látszik, végkép megzavarodott. Eddig 12 nappal késett — most egyszerre *három egész hónappal*: május 15-én van ott márczius 15-e.

* * *

☞ **Az új országházat** a *Tömő-térre* építik. Különös, hogy abba a képviselőket szintén *tömő terek* (= spékelményes választókerületek) szolgáltatják.

* * *

☞ **Nem Dobránszky**, hanem Dobrzsánszky. Tehát mégis igaz: a betű öl.

* * *

△ **Jászberényben** *Apponyi* Albert gróftól kövekkel hagyigálták meg. A kegyes gondolkozású férfiú rögtön visszavonult, nem lévén a zsebében a mivel, az *Irás* szavai

szerint, *lekenyerezhette* volna a dobálókat, hogy: aki követ dob rád, azt dobd vissza kenyérrel.

* * *

+ **A budapesti rendőrség** mégis csak furcsa. Az osztrák anarchistákat el tudja fogni, de a maga postaltolvajait nem. A más szemében megtalálja a szálkát, de nem a magáéban a — *póstakiszlit*.

* * *

Ω **Czepléden, Erdélyben s Jászberényben** úgy értik a követ-választást, hogy ki-ki az elégedetlenek közül választ egy *követ* s azt vágja a jelölt ur fejéhez.

* * *

× **Sitter Károlyról**, a bécsi »Figaro« nevű élcslap szerkesztőjéről azt írják a bécsi lapok, hogy betegség folytán már régen *bűskomor* volt. Vettük észre a — *Figarón*.

* * *

△ **(Beküldetett.)** A *képcsarnok* ügyében a Ház utolsó ülésén emelt szót Fenyvessy Ferencz. Tiszta hazabeszélés, képviselés, szónoklat in domo pro domo.

— Elismervény. —

T Cz Tekintettes B. Lipótt ur
 Detsember 20-dikán 15 Lóra való szerszámott magam
 bõrébõ kijavitottam és köszõnettel
 felvettem 15 forinttot

V. Sándor Sziogyártó

— Az egyetemrõl. —

Dr Dobránszky Péter m. tanár úr halálozás miatt ma nem
 tart előadást.

Budapest 1883 Deczember hó 5-én.

(A tanár urnak t. i. meghalt valami rokona.)

— Paedagógomány. —

A T. cz. szülõk és iskolabarátokhoz!

»Egy nyílt kis szó«	Ama nemes tetre
Teremtsen a tó	A dus kikeletre.
Nagy vízében partot.	Kisdedeknek lelkesítõ,
Ezen álljon legott:	Jó és gondos nevelõ,
Lelkes Iten bizom!	És azoknak ápolová
Mindenkoron sajátom.	Tõrekedni lenni azzá
Mire épp' a természet	Legyen ezen tõrekvés
Int és hívja lelkünket:	Ugy az összes cselekvése,

Greisiger Sándor m. k. távirtda tiszt.

(Reméljük, távirni jobban tud, mint versirni. — A szerk.)

— Policzáj! —

Dr. F. J. rendel 40 év óta mindennemü titkos betegségeket
 (»P. N.«)

— Budai magyarság. —

(Szilletesi jelentés.)

Ösmerõseink és rokonyaink emlékére adjuk, hogy nõnk
 mai nap egy erõs fiu gyermekkel megszületett s W. budai plébá-
 nos f. hó 19. az örök életre megkereszteltetik.

W. D.

hentesmester és neje

(A másik oldalon németül van, de az már szabatos. A
 szerk.)

SZERKESZTÕI ÜZENETEK

R. F. Azt a tapintatlanságot
 sok újság követi el, hogy a budai
 várpalotában vagy a gödöllői kas-
 télyban folytatott előkészületeket
 fölemlítve, hozzá teszi, mikor érkezik meg a magas »vendég«. A
 király Budán vagy Gödöllõn itthon van s így maga magának nem
 lehet a vendége. — K. A. Nem értjük. — Bargáz. Egy cseh
 ember, ha hiányosan ír is magyarul, kedvesebb nekünk sok laza-

fiás magyarnál, ha nincs egyéb tudománya, mint hogy szabatosan
 ír magyarul. — R. I. Már most teszi. — Heliogabalus. Ne helio-
 galibáskodjék nyelvfizomított szõszõrnyeeivel. — Ulpius. Azt a
 rovatot nem folytatjuk többé. A hosszabbikat a naptárba szán-
 juk. Az apróságoknak csak úgy volna becsé, ha megírná honnan
 szedte? — L. L. Tán jó lesz föltagyni vele. Igaz, hogy a »B. J.«
 találmánya; de annyian uzovalják, hogy tõle amazoknál fogott el
 a csõmör. — A. J. Az ártatlanabbak közül való. — S. G. Mind
 a kettõnek igaz van, föltéve, hogy nagyon hasonlítanak egymás-
 hoz. — Szgd. Lehetne biz az E. czég körzõ levele jobb magyar-
 sággal is megfogalmazva; hibáztatjuk is érte, főleg amért sok
 akadémikus urat figuráz ki vele. Persze szándéktalanul. — Egri
 tutor. Neveket! Hogy nem csak búbánatból, de hanyagságból is
 megõszül az ember, arra sok példát szolgáltat a modern kozme-
 tika, amidõn számosan belõl is szokták kendõzni magukat és ad
 hoc, fakó lelküket pirosra mázozják. — M. P. Némi kételyek
 vannak az iránt, valjon az illavai antiszemita párt a siker kilátá-
 sával léptette-e föl Péczely Kálmán urat. — Demetrius. Ha
 elmésebb volna is, alkalmát multa, mivel ez idõ szerint már nincs
 országgyûlés. — N.-Kuzs. A szinlap-kihordó legalább is oly
 rosszul versel, mint ha czéhbeli költõ volna. Egy mentsége, hogy
 nem a dicsõségért teszi, hanem egy kis borraivalóért. Ezért legyen
 neki megbocsátva. — Ujonz. De mennyire az! — Ccm. Már
 most besorozhattuk. — Sirály. Mire véljük? — L. P. Kecskemé-
 ten — írja õn — egy »párt nélküli való függetlenségi képviselõ
 jelölt« zászlajába a f. h. 22-ki zivatar alkalmával bele ütött a
 mennykõ. Csak tudja az isten ostroma, hova üssõn. — Pily. Csinos,
 ügyes. Meg is jelen.

PIACZ.

„Komisz.“

— Végrõffenet. — *)

Mióta enjellemünk ragyogó csillagzatának verõfénye letünt
 a ház folyosójáról, nem sütkérezhetnek többé benne az ottani fér-
 gek és mind szembeszökõbbé vált nyomoruságok komizságának
 pimasz mivolta.

Ezzel a jelleggel volt viselõs a lefolyt országgyûlés. Komisz
 volt az — komisz — komizsabb — legkomizsabb. Csatár nem ült
 benn — a dicsõ, s engem kiszorított a hányveti ficsurság bursiköz
 verekedhetnémségének aszfaltlovagiassága.

»Letünt a nap, de viharok nem jöttek. Sõtét az ég.«

Sõtét — igen, sõtét és bánatosan komorlik le felhõkárpitjá-
 ból a hon nemtõjének fûrkészõ tekintete, mely így szól: »Ház az,
 melybõl egy Vérhasovay hiányzik? Pirulj Sándor-utca! Meny-
 nyivel büszkébb lehet a budai Fortunapalota, annak termeiben
 bezzeg trónol egy Vérhasovay!«

Amilyen a ház — olyan volt a függetlenségi kör.

Dõgrovársra jutott ama fenkölt objectivitásnak higgadt
 nyugalmi színvonalzata, melyet mi gyakorlánk benne. Botrány —
 intrika — személyeskedõ párbajozó czivakodás mindenütt s a
 politikai eszmény ama kör ajtajának küszöbén, lekonyult fejfel
 térdelve, fel-felsõhajt: Hová lól — havá Verhasovay, nagy esz-
 mék legkomizstalanabb csatárja?

És most zárulj be kapú azon hitben, hogy a nemzeti lelke-
 sedés tüzlángja a bukás árjába fojtja a botrányhõsködési viszke-
 tegség félbolond bursensafostkodóit, kiket megvetésem ónsúlyának
 bélyegével lenézésem bitójára ezennel felmagasztalok.

— Didó, sprikt nok di hund?

*) A nagy államférfiu, e hattyu förmedvényének publiezitátát ohajtván
 szerezni, régi pártfogóját, Borszem Jankót kérte meg a közlésére. Az eliteltnek
 utolsó kedvezménykép megteszük a kívánságát, de képet nem adunk melléje.
 Nincs már neki.

Felelõs szerkesztõ: CSICSERI BORS.

